

Nyt

Huone oli tapetoitu tylsillä tapeteilla. Ikkunasta avautuva näkymä oli vastapäisen talon seinä. Ei ollut paljon puhuttavaa. Tunnettiin jo ajalta ennen syntymää. Mitä muuta olisi voinut sanoa maanantaina kello kolme? Pelattiin jotakin.

Se oli mun vuoro jakaa. Tuntui että kortit kulki kädestä pöytään ja taas takaisin käteen, niin kuin olisi-kin samalla kerännyt kortteja takaisin. Sitten se jakoi. Töiden tekeminen tuntui joltakin. Sitä kun on vapaalla jokaisesta kohdalle osuvasta velvollisuudesta nauttii niinku pienestä lepotauosta konsanaan.

”Värisuora.”

Naurettavaa toistaa jotakin, minkä näoie muutenkin. Paiskasin kortit pöytään ja mulkaisin sitä.

”Kai sä seuraavalla kerralla annat edes nostaa”, sanoin rauhallisesti, mikä tuntui sekin jotenkin huvittavan sitä.

Mä vihasin sitä. Mutta mitä vittua me oltas muuta tehty? Pelattiin ja tapettiin aikaa. Kävi sekin työstä. Jos se ei hikeä nostanut, niin kyllä se teki olon nihkeäksi. Mutta täytyy tunnustaa, että toisinaan sen jon-

kinlainen alavireisyys synkensi minuakin ja silloin tuntu, että sitä täytyi vähän potkia. Voitin pari peliä.

”Musta tuntuu, että sulta puuttuu taktista silmää.”

Se katsoi minua suu auki. Olinkohan osunut arkaan paikkaan?

”Jaa sinä ja pidä turpas kiinni.”

Peli jatkui kuin loputon näreikkö eikä aukeaa näkynyt. Aurinko paistoi toisaalla, mutta tämä oli sisäpeliä.

”Keitänks mä kahvia?”

”Keitä.”

”Kuule, arvaa mitä mun tekis mieli sulle tehdä?”

”No?”

”Tekis mieli lörvästä.”

”Tä?”

”Tekis mieli vetää päin naamaa saatana.”

”Aha. No siitä vaan.”

”Sä oot vittu niin surkee. Miten joku voi olla noin surkee?”

”Millon susta on terapeutti tullu?”

”Heh heh.”

Kahvi lorisi pannuun. Siitä ei koskaan tullut kuumaa. Keittiö oli valkoinen, vähän röökisavun ruskettama katosta. Mutta tuskin lainkaan. Jatkettiin peliä keittiössä. Maitoa ei ollut, kahvi maistui paskalta.

”Ajattelin jos kävisin kusella ulkona.”

”Ai miks?”

”Siks että kun juo kahvia tulee kusihätä.”

”No mikä vessassa on vikana?”

”Vaihtelu. Vaihtelunhalu. Et sä tajuu mitä on vaihtelunhalu?”

”Menisit duuniin.”

”Heh heh.”

Kun viimeksi elin olin vielä maalla. Olin faijan kanssa sahalla töissä. Mutta sitten joku ämmä veti mukanaan stadiin ja nyt siitä on jo vuosia. Mä en osaa edes puhua enää. Kun käy kusella ulkona, tuntee elävänsä.

Menin hissillä alas. Katsoin mäennyppylää, jolta näkyi kauas viereisten talojen yli seuraaviin taloihin. Tuntui isältä. Se piti sarkatakkia, mulla on toppa. Mitä vaatteista, isä kusi aina pitkään. Tuli joku ajatus, se kääntyi ja huikkasi olan yli, että kannan ne propsit siihen ojan viereen.

”Ai miksi?”

”Jotta ne on valmiina kun traktori tulee.”

Tein mitä se sanoi haluttomasti niin kuin siinä iässä aina. Se oli helvetin hyvännäkönen ämmä, joka mut veti kaupunkiin, emmä sitä sano. Päivä oli kirkas. Ohikulkeva äijä nosti handua. Nostin minäkin.

Lerputtelin tarpeettoman kauan, että talojen välistä kipittelevä misu ehti ohi, muka näkemättä. Kyllä se sen näki. Ja tiesi. Moni pillu oli ilman munaa, ei meikäläisenkään tarvinnut hävetä, että oli ilman pillua. Jos kaikki olisi siitä panna paukauttanut yhteen, niin rivot keski-ikäiset miehet olis olleet sukupuutossa.

Isällä oli töitä. Ei tarvinnut arjen kanssa painia. Kyllähän minäkin muuten menisin kurssille, mutta jos en saa tarpeeksi unta, niin masennun aika hel-

posti. Sellasta se vaan on. Ei sille voi mitään. Kun on kurssilla ei ehdi nukkumaan ja koko elämä menee sekasin.

Nousin hissillä ylös. Poltti jätkä tupakkaa, oli jakanut kortit valmiiksi.

”Joku soitti.”

”No mitä sano?”

”Emmä vastannu.”

”Et vastannu!”

”O.K. Ne tarjos sulle tulosjohtajan paikkaa Nokialta.”

”Hekola hekola hek. Helvetin hyvät jutut sulla.”

Keräsin kortit pöydältä ja panin ne pakan päälle. Tamppi, joka oli sen nimi, katsoi vähän aikaa ja jakoi samat kortit uudestaan.

”Onksillä vitun väliä, mitä mä jaan.”

”Sillä on vitun iso väli.”

Tyhjä kahvipannu naksahdelti keittimessä. Kuka sen olis jaksanut painaa pois päältä.

”Arvaa mitä nyt tekis mieli tehdä?”

”Kerro kerro.”

”Eikun tosissaan.”

”Liittyä pelastusarmeijan kuoroon?”

Aurinko punersi ikkunan ja likaisen lumen tien ja talon välissä. Tie meni Vantaan taakse tai jonnekin.

”Pillua, vittua.”

”Ai tekis mieli?”

”No ni.”

”Tilaa pizza.”

”Arvaa, mulla on just kymppi bussiin.”

”No ni. Jaa tosta.”

Tampin kasvot oli harmaat ja ihon alta laikkuiset. Sillä oli tukkaa noin kaks kolmasosan verran. Sillä oli kolitspaita, jossa luki Radio City. Sillä oli toinenkin, jossa luki Foto yks. Toisinaan se pesi paitansa. Se oli tapahtuma. Se pesi sen kun sen äiti tuli Rymättylästä laittamaan sille ruokaa pariks viikoks. Uskomatonta. Joskus teki mieli kysyy, että nussiks se sen kanssa.

”Nussitsä sun mutsin kanssa?”

”Tä?”

”Nussitsä sun mutsin kanssa?”

”Mikä juttu toi nyt on?”

Jos ajatteli Tamppia, niin sen elämä oli suuri tarina. Se oli yrittänyt vaikka mitä. Se oli tuonut viinaa rajan yli. Se oli yrittänyt elää venäläisen naisen (huoran) kanssa, mut se nainen karkas ja vei sen kahvinkeittimen ja ilmapistoolin ja tuhatviissataa rahaa. Se oli oikeus ja kohtuus. Unelmat petetty. Se oli ollut lautamiehenä eli apupoikana raksalla. Se oli tehnyt paljon siivoushommia samaan aikaan kun se oli postissa töissä, mutta nää jutut oli kauan sitten. Ammatinkuvat muuttu, kun ne muuttu. Lama naulas duunarin tehokkaasti kiinni arkeen. Nyt oli korot katossa, ja siinä sitä roikkuttiin pää alaspäin. Pelkkä roikkuminen vei saatanasti voimia.

Ja arki meni lujaa. Aamu, päivä, ilta, yö, aamu, päivä, ilta, yö, syksy, talvi, kevät, kesä, syksy, talvi, kevät, kesä. Äiti kuoli, faija kuoli, sisko eli. Äiti kuoli, faija kuoli ja sisko teki töitä kukkakaupassa Tikkurilas- sa, läski. Sukat kului, ostin uudet. Tuli paska, pyyhin perseeni, ajoin parran, kaivelin eineslihapullien säikei-

tä hampaistani. Tähän kaikkeen kului sanomattomasti aikaa ja voimia.

”Sun työt.”

”Ei vaan sun.”

”Mitä sä teet. Nukutsä?”

”Sun työt.”

Kallistin oikealle ja päästin ison pierun. Keitin naksui kuumana. Käännyin ja kurotin kohti nappia, mutta en ihan yltänyt. Huokaisin, laskin kortit pöydälle, painoin rystyset pöydän reunaan, nousin puolittain seisovaan asentoon ja napsautin sen pois päältä. Rysähdin takaisin paikoilleni, otin kortit pöydältä, tungin niitä toistensa väliin kerran pari ja jaoin viisi korttia.

”Ootsä koskaan homoillu?”

”Sä oot vai?”

”Eikun sä.”

”Ai sä?”

Kuului kun kasiseiska kaasutti pysäkiltä. Pimeys teki paluutaan hitaanlaisesti.

”Jos lähtis ulos.”

”Ulos vai?”

”Pelataan pari kierrosta.”

Jostain putkahti mieleen Väätäisen Vesku, joka kävi joessa kalalla joka päivä. Bussilla ja sit käveli lopun matkan. Jossain sillan alla oli sula paikka. Ihmisellä on hyvä olla harrastus. Kalat mitä se sai, se heitti pitkin hankia. Tai peltoja kun oli kesä. Mitä se olis niillä tehny. Sanoi syöttävänsä variksia.

”Ootsä koskaan käyny laskettelemassa?”

”No joo.”

”Ai olet vai et?”

”Aivan varmasti joo.”

”Raittila tarjos mulle vanhoja suksiaan parilla kymppillä. Aika antiikkiset ne tietysti on.”

”Nih. Vai vai.”

Puhelin soi taas. Ajattelin nousta mutten nousut. Soittaja oli sitkeä.

”Jukka.”

Ääni toisessa päässä kauppasi Kaks plussia. Löin luurin korvaan, mutta se soi heti uudestaan.

”Kiiskinen?”

”No?”

”Onkse Kiiskinen?”

”Joo.”

”Tää on Jartsa. Voiksmä tulla teille yhdeks yöks?”

”No kai.”

Panin luurin paikoilleen ja rysähdin takaisin paikoilleni.

”Jartsa.”

”No mitä?”

”Tulee tänne.”

”Jos on farkkuja niin mä voisin ehkä ostaa.”

Tamppi lähti noin tunnin päästä. Mä menin samaa matkaa tupakalle ja kuselle. Kun mä tulin takaisin Jartsa istui portailla kassin kanssa.

Jartsa tarjos joskus ilmaseks spiidiä. Tai melkeen ilmaseks. Muuten mä en käyttänyt. Enkä paljon muutaakaan. No kaljaa joskus vähän. Yleensä mä vaan kävelin Hakunilan ympäri ja sen poikki ja kävin kaupassa ja ulkona kusella. Kortinpeluu oli henkireikä. Siitä mä en olis luopunu. Siitä oli tullu melkein intohimo.

Jartsalla oli pää veressä. Sen naama valu kalpeena kaulaliinan sisään, silmät vetiset kolot, tukka niin kuin rätti. Se oli hirveen näkönen. En tiedä miten sillä silti onnistu olemaan kamaa. Ihme mies. Nero. Kerran se tuli tullin läpi varastetussa hyppyhaalarissa. Haalari vietiin, se sai sakot, mutta kama jäi. Se niin kuin käänsi huomion toisaalle sillä lailla. Ihme mies.

Se tarjos tabuja. Mulla ei ollu muuta ku piimää ja paskanen patja. Se joi lasin ja putos. Mulla veti hilpeeks. Kun harvoin otti. Mitä muutakaan. Soitin 0700. Puhelinta siinä vietiin, mutta vittu. Maksoi olla ilman puhelinta vaikka pari kuukautta. Mutta se ämmä olikin joku rahisevääninen vanha, vittu varmaan joku Kerppola naapurista. Heh heh. Tosiaan. Ei kun nauratti koko varvi. Katsoin vaan etten sanonu hekoti hekoti hek.

Aamulla Tamppi tuli makkaran kanssa. Pelattiin. Jartsa höpötti selän takana. Se höpötti ja höpötti ja livahti jotenkin niin kuin puheensa suojissa ovesta ulos. Niin kuin salaa. Ihme jätkä. Kukaan ei jaksanut kuunnella sen juttuja. Ei se varmaan kuunnellut itekään. Siitä olis tullut ensiluokkainen ... ensiluokkainen, jos siitä olis tullu.

”Joo.”

”Mitä joo?”

”Vittu vaikka vittu joo.”

Tabuista tuli töhnänen olo. Tai sitten töhnänen olo tuli töhnäsestä olosta. En kysyny mitä se anto. Ei se paskaa antanut.

”Mistä se oli veripäissään?”

”Mistä mä tiedän.”

Pelattiin peli loppuun ja alettiin toinen. Jaettiin ja kerättiin. Katsoin ikkunasta ulos. Satoi ehkä lunta.

Huomenna työkkäriaika kello yhdeksän. Ne antoi noita aikoja niin kuin ryhdin vuoksi. Niin kuin että olis joku rytmi. Ja että äijät heräis ihmisten aikaa edes joskus. Niin kuin että. Se oli niin kuin että ... hirvee selitys koko paikka.

”Sun jako.”

”Älä helvetissä.”